

Szente B. Levente

A magamista

valami új
talán egy másik létforma mellettünk
a régi új ismerős ismeretlen
szépen lassan kibontakozóban
gyorsabban terjed mint a vírus
ő lenne
a magamista
se istene se hazája
egy élete egy halála
se tied se enyém senki másét
a maga magát sem nem szánja
se nem bánja

Fénysötétben

mi lehetne szebb,
mint az érett asszonyok ében szemöldöke -

meztelen fény-sötétben aláesni, csak átölelni, ráhajolni kéne,
édeni csönd-puha fűillat tenyerére

lenni aztán sóhaj, kiáltó szó, testének édes kínja, aranypánt,
éji istenek szobor-sima holdfény ölen és homlokán

szemeiben tükörképem vad vágyaktól lángolna, érte égne, gyúlna,
ezüstös hab-puha, buta, kába álom is jönne

mint tó fölött, a szirének delejt hozó ének örvénye,
egy test, egy lélek, ős ösztönök égi vihara, szívünkben zakatolna

reggelente, mikor felébredek, hallom hát -
angyalok nyelvén üzentél, szóltál, hogy pokoltól-pokolig taszítottál.

A régi kertben

Móricz Zsigmond és Böződi György emlékére

Úgy hittem, Böződön
csak a szalmakalapja maradt –
Amit később ismeretlenek elloptak.
Emléke, hogy Jolánt, Mózsit, Bágyi bát,
s még sorolhatnám –
Esténként a körtefa alatt
még egy nótára marasztalta,
hadd tudja meg a falu,
köszvény ide vagy oda, áll itt a bál.
Sokáig nézte, vajon a növekvő holdat
azon a szép estén hány kutya ugatja?
S hogy a nóta,
a vers
és egy-egy történet
a régi kertből kihajt-e majd valaha újra?
Hányszor elmondta:
– Gyurka, te:
„Tietek a világ legszebb gyalogútja!”
Újfalu és Böződ között,
a régi ösvény fölött,
ha megálltak egy szusszanásra,
ők látták azt, amit mi nem:
talpuk alatt, ott van a világ minden csodája.